

conòxix

ANY 2015 / NÚM. 27

INAUGURACIÓ CIM

SUBCAMPIONS D'EUROPA DE BOCCIA

TERÀPIES AMB ANIMALS

EMANCIPADOS

I MOLT MÉS...

Des de 1961
aspace
Associació de la Paràlisi Cerebral

DECLARADA
D'UTILITAT
PÚBLICA
Ordre 23/02/1968
Ministerio del Interior

Inauguració del CIM 03 • Concert de final de curs 04 • Subcampeones de Europa de Boccia 05 • Trailwalker 2015 06 • Iniciativa legislativa popular (ILP) 06 • Emancipados 08 • Empiezan las vacaciones... y yo no! 10 • Bon profit! Bon appetit! 11 • La escritura es la mejor voz del mundo 12 • Qué difícil es encontrar trabajo! 13 • Beneficios de las terapias con animales 14 • Tobí, Nika y mis relaciones sociales 16 • Aula Multisensorial 18 • Amialcance Projecte Fundació Vodafone i ASPACE 19 • Polos opuestos: religió a l'escola sí o no? 20 • Enjoy 22 • Cuéntame: cridat a files 26

EDITORIAL

DESPACITO Y CON MALA LETRA. Los niños pequeños describen despacito y con mala letra. Hay colectivos como los médicos que escriben rapidito y con mala letra. Los personas con parálisis cerebral escribimos muy despacio y con mala caligrafía.

De quien es culpa, del que inventó la caligrafía. Vaya, de quien inventó los estereotipos, porqué te dicen lo que es normal o no, estándar o no, guapo o no, buena letra o no, hablar bien o no... nos hizo un flaco favor.

A pesar de hacer mucha caligrafía seguimos teniendo mala letra de mayores, los niños no, los médicos sí. Parálisis cerebral = médicos, que suba la autoestima!... a los médicos... Cuando los pc's utilizamos un pc, escribimos con buena letra (Times New Roman), pero despacito.

Gracias al pc, un grupo de pc's que creamos la revista hace años, podemos hacer buena letra, y aunque despacito y a fuego lento, cocinamos los artículos que esperamos que os gusten. Aunque nunca llegaremos al nivel de estrella Michelin, ni de Pulitzer, ni a los antiguos premios TP, ni a 120 pulsaciones por minuto en mecanografía (que se suponen estándar).

LA FIRMA DEL LECTOR

Hace poco tiempo llegó a nuestras manos este texto agradeciéndonos nuestra labor, nos hizo mucha ilusión, ya que saber que hay personas que leen nuestra revista y que no les deja indiferentes nos emociona. A raíz de esto se nos ocurrió una idea, crear una nueva sección interactiva con vosotros, con los lectores. Se trata de lo que hemos llamado: **"La firma del lector/la signatura del lector"**. Consiste en ofrecer un espacio para aquellas personas que tengan ganas de expresar alguna cosa en la revista Connexió Aspace. No hay normas, puede ser una idea genial, compartir una información, una reivindicación, una sugerencia... sólo pedimos que sea un escrito breve. Queda escrito, inauguramos la sección: **"LA FIRMA DEL LECTOR"**:

Después de leerlos tantas veces y ver cómo dais tantas veces las gracias por motivos diferentes quiero yo también daros las gracias a vosotros. Gracias por hacerme llorar, por hacerme reír, por hacerme sentir. Gracias por hacerme emocionar tantas y tantas veces, por hacer que los pelos se me pongan de punta, por hacerme reflexionar y pensar en "ostras! que fuerte! o que razón lleva! o menuda experiencia, o en qué bien escribe! Me llevo un trocito de cada lectura que me ha emocionado a mi corazón. Seguir inspirándoos para poder seguir emocionando! Muchas gracias!

STAFF

Direcció

Rosa Ortola, Xavi Soteras, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Ramiro Herrador, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José Luis Hurtado, Matafaluga, Verónica Pàmies, Manolo Martínez, Víctor Herrero i Yolanda Pons.

Suport tècnic

Yolanda Elipe
Adrià Domingo

Impressió i maquetació i disseny

ASPACET
Pau Segarra

Amb el suport d'ASPACE <

Coordinació tècnica

Xema Martín

Col·laboració

Anna Vidal, Dani Royo, Ferran Ribas Valdivia, Vanessa Fuentes, Rhoda Nieves, Angel Aguilar, Antonio Jiménez, Pilar Aragonés, Carlos López, Anna Garcia, Anna Rosa Martínez.

INAUGURACIÓ DEL CENTRE INTEGRAL MONTJUÏC (CIM)

El dia 26 de febrer, l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, i la consellera de Benestar i família Neus Munté, van inaugurar les instal·lacions del CIM, amb la presència de famílies, amics, professionals d'ASPACE i d'altres entitats, persones molt properes i vinculades a l'associació, i sobretot dels veritables protagonistes, els propis usuaris de la residència.

L'alcalde Xavier Trias, va fer l'acte simbòlic de descobrir una placa de manera que van quedar inaugurades oficialment les instal·lacions del CIM, després es va fer una visita per les instal·lacions, amb els assistents a l'acte i un parlament de les personalitats més destacades, l'alcalde Xavier Trias, la Consellera Neus Munté, el president d'ASPACE Lluís Farrés, l'Anna Aurell, presidenta de la Fundació ASPACE, i el Director General d'ASPACE, en Carles Sanrama.

Ha estat un acte molt emotiu, amb discursos positius i d'agraïment, mirant al futur amb optimisme.

Per endavant ASPACE, té un gran repte, fer com va dir en Lluís Farrés "que els propis usuaris siguin directors de la seva vida i se sentin com a casa i es facin seves les instal·lacions".

Escrit per **La Redacció**

CONCERT DE FINAL DE CURS AL CIM

Aquest és el segon any que els centres ocupacionals, fan un concert obert a tothom, famílies, amics... Com l'any passat va ser molt emotiu, i va venir molta gent, donat la motivació que desperta en els nois i noies dels centres i que traspua a tothom.

Aquest any hi va haver un moment especialment emotiu que ens va posar la pell de gallina a tothom els que hi érem. Va ser quan un grup de nois/es de la residència del CIM, va recitar un poema fet per tots ells amb acompanyament musical. És un poema sobre els sentiments i emocions que s'han remogut en el canvi de passar de viure de casa seva a viure a la residència del CIM amb un grup de companys i amics. (annexe)

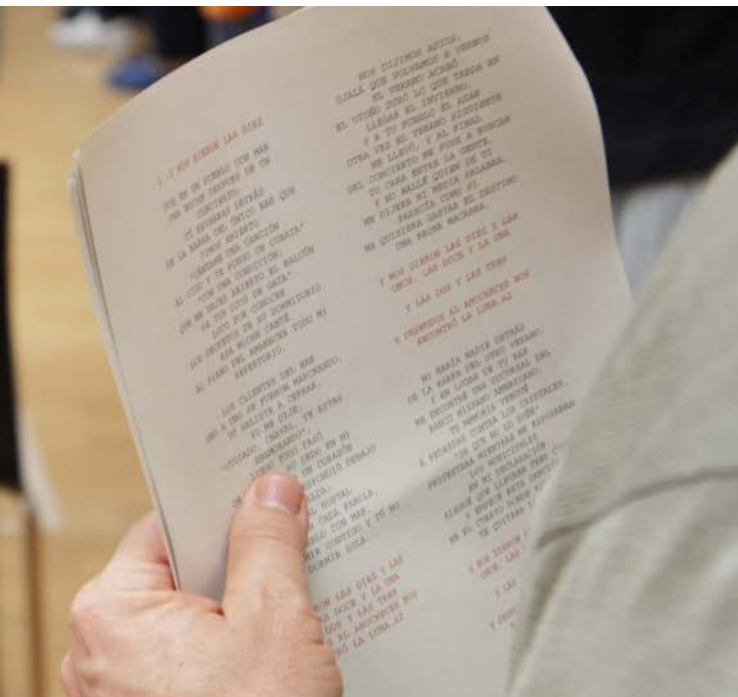
Com a persona que porta aquesta activitat m'agrada poder agrair als nois/es de tots els centres la intensitat amb la que viuen la música, i a tothom la seva col·laboració.

Video del concert

https://youtu.be/_nPclcQlc4c

Escrit per

Dani Royo // Musicoterapeuta

Escrit per
Ferran Ribas
// ASPACE Badalona

SUBCAMPEONES DE EUROPA DE BOCCIA

Ferran Ribas es un chico que asiste al centro de integración social ASPACE Badalona, es un chico espabilado, responsable e inteligente. Tiene la ESO (educación secundaria obligatoria), y le gustaría encontrar un trabajo. Hace un par de años debutó con la selección española de Boccia en un campeonato en Portugal. De aquella experiencia ya nos hizo un artículo. Ahora, y después de mucho y duro entreno se ha coronado como subcampeón de Europa por equipos junto a otros grandes conocidos nuestros, como Pedro Cordero, o el propio seleccionador Carlos Varela. Felicidades chicos!!

Después de un año de muchos entrenos, de un gran esfuerzo y de intentar mejorar mi técnica, por fin empieza lo bueno, la competición. El día 1 de abril de 2015 fue un día intenso y agotador, empezamos el campeonato de Europa que se celebró, en esta ocasión, cerca de casa, en Sant Cugat.

De entrada nos cruzamos con Noruega, a quien gana mos 7 a 4. Ese mismo día, en apenas cuatro horas también nos enfrentamos a Irlanda y a Portugal (durísimo rival). Realizamos un gran juego, y ganamos ambos partidos, pasando a semifinales y demostrando que como equipo y jugando en casa podíamos optar a medallas.

Al día siguiente, nos enfrentamos en semis contra Holanda, que era la actual subcampeona de Europa. En la línea de juego del día anterior, conseguimos la victoria y nos plantamos en la final. En la final nos tocaba el equipo más difícil, Gran Bretaña, de hecho no pudimos con ellos, y sólo nos quedó felicitarles (son buenísimos, unas máquinas de jugar a la Boccia). Perder la final, no nos amargó la fiesta, sobretodo gracias al público que gritaba y nos animaba en la entrega de medallas.

Para unas personas como nosotros, con dificultades físicas, con dificultades para integrarnos en los circuitos sociales que nos lleven a un trabajo, a una vida en pareja, a no depender tanto de los demás... , una persona como yo que va a un centro ocupacional, porque aunque quiero

no consigo encontrar un trabajo....poder experimentar, vivir, disfrutar, de todas las emociones, buenas palabras, abrazos, a través del deporte, de un resultado deportivo como en este caso, es sensacional. De alguna manera a través del deporte llenamos un vacío, somos protagonistas, casi héroes cuando ganas una medalla, y la autoestima sube, y ves las cosas, ni que sea por unos días, de otro color. De esta experiencia reflexiono en el hecho de que todas las personas (con o sin discapacidad) deberíamos gozar en algún momento de nuestras vidas de esa victoria, de ese protagonismo, de esas buenas palabras que nos reconfortan, como en este caso me ha tocado vivir a mí con la medalla de plata en un Europeo, i que no es fácil!

“SOMOS CASI HÉROES CUANDO GANAMOS UNA MEDALLA, Y LA AUTOESTIMA SUBE PARA VER LAS COSAS, NI QUE SEA POR UNOS DÍAS, DE OTRO COLOR”

Para acabar diré que en la competición individual me fue bastante bien, tanto a nivel de resultado como de sensaciones, finalmente acabé décimo de Europa. Mi mejor clasificación. Espero poder seguir este camino que me ofrece este deporte tan bonito y tan nuestro como la Boccia. Y espero poder seguir contándoos éxitos en la revista, a mis amigos, a mis compañeros del centro, y dedicárselos a mi madre, la persona que más quiero, como hice en esta ocasión.

TRAILWALKER 2015, 100 KM UNA CAUSA, AMB PATROCINI DE IPSEN PHARMA

Escrit per **Anna Vidal** // Coordinadora ASPACE Esport

Ja han passat uns mesos de la nostra experiència. Ara no ens fan mal les cames, ni els peus, ni tot el cos....però encara tenim l'orgull i la satisfacció d'haver acabat una gesta com aquella. I no són els resultats que ens ho diuen, ni les llagues que vàrem tenir... són la quantitat de persones que ens recordaren durant aquelles hores, que ens felicitaren, que ens admiren, i encara t'afalaguen.... Però totes aquestes persones no saben que el motor d'aquell projecte, el què ho va impulsar, allò que va fer possible el nostre èxit, són, precisament, ells.

És fàcil fer una passa i una altra i una altra. Però és difícil i no és just no tenir accés a l'aigua, a l'educació, als aliments... Des d'ASPACE, que agrupa un col·lectiu de persones que tenen una discapacitat, unes persones que conviuen en un món on se'ls titlla de diferents, on se'ls diu que no poden constantment, es vol donar èmfasi al fet que sí que són persones molt vàlides, no només per viure dignament tenint les mateixes oportunitats que la resta de persones, sinó que també poden donar ajudes a col·lectius del tercer món que necessiten molta ajuda només per sobreviure. Nosaltres no som herois, només hem donat veu i hem fet un petit gest per donar visió a una sèrie de persones, famílies que dia a dia fan gestes més grans de les que podem haver fet nosaltres en un cap de setmana. I són ells els nostres herois. I són ells els que es mereixen ser escoltats, compresos i recolzats, els que lluiten dia a dia per canviar el món, perquè són els petits gestos els que fan un món millor. I és per totes aquestes persones que nosaltres hem posat un peu davant de l'altre, durant 100km, són ells els qui ens han motivat i els qui ens han donat força. Sense tots ells res d'això tindria sentit. Dissabte 18 d'abril, començava el nostre repte... 100km per endavant. Però no eren els km el què ens motivava, era la causa, la nostra causa. Primer donar veu a un col·lectiu que sovint no és escoltat, i no només això, donar veu a un col·lectiu que també és capaç d'ajudar als demés, de manera altruista. Aquest cop, el fet que ens reunia era ajudar al tercer món.

Doncs allà hi érem, 6 joves, l'equip d'Aspace Camina, la Patri, la Miriam, l'Adri, el Miki, l'Albert i jo mateixa l'Anna, sovint considerats bojos però molt conscients de saber el què ens motivava per ser-hi. Vam prendre la sortida amb la Patri H. i la Miriam Torrella que li fa de suport, que ens van acompanyar gran part del primer tram. Aquest primer tram va des de Olot fins a Sant Feliu de Pallerols, 17.6 km. Carregats d'energia, il·lusió i plens d'emoció per tornar un cop més a formar part d'alguna cosa tant i tant gran. Un cop vam deixar la Patri H. amb la seva família i l'equip de suport, la resta de marxadors vam continuar

caminant. Vam trobar cares conegudes durant el camí, amics que ens van voler acompanyar, el Lluís i la Regina. I passaven les hores, les parades, el cansament, moments d'eufòria, moments per pensar, moments només per mirar terra i moments per tenir la ment buida... Finalment cap a les 18h arribàvem a un dels punts més emocionants per a nosaltres, el punt d'Anglès. Allà dúiem a les cames 38.8 km. Ens esperaven tot el grup de nois i noies del Servei de Respir. Per fi trobar cares conegudes, una rebuda espectacular, càntics, abraçades... l'energia que ens faltava per continuar amb les etapes més dures.

Continuàvem un pas rere l'altre i començava la etapa d'Anglès a Girona, que eren 17 km més. Allà vàrem començar a flaquejar. Una etapa llarga i monòtona on ja sentíem els km a les cames i sobretot al cap. L'equip de suport ens esperava a Bescanó, un poble abans d'arribar a Girona, on hi havia el Joan Antúnez, fisioterapeuta d'Aspace, el que va ser la nostra medicina durant les etapes de la nit. Vam tornar a engegar amb el Joan com a company, ens vam abrigar, vam agafar els frontals perquè la nit pintava llarga... i no ens equivocàvem...

Vam arribar a Girona bastant esgotats però satisfets. Haviem passat ja l'equador de dels 100km, exactament portàvem 56 km. Sessió de massatges, podòleg, sopar i continuar. Per algú de nosaltres aquesta etapa va ser molt dura, dolor muscular, butllofes, i dificultat per seguir l'alt ritme de la marxa. Però la força de l'equip fa que quan un cau, la resta tira d'ell. I junts, continuem fent quilometres. Arribem a Cassà de la Selva després d'una etapa de 15.3 km, amb 71 km acumulats. Parada ràpida dins la furgoneta per menjar, sessió de fisioteràpia, pujar els ànims i decidim continuar per arribar a Llagostera abans que es compleixi la previsió de pluja. Finalment es fa realitat el que tant

temíem. Apareix la pluja durant els 9.6 km d'aquest tram, augmentem el ritme i esgotats i xops arribem a Llagostera. Allà l'equip de suport ens acull, ens anima, ens eixuga la roba i ens fa massatges. Podem descansar una hora. Ens llevem i ens disposem a reprendre la marxa. El Joan es lleva amb nosaltres, ha fet 30 km amb l'equip, ha compartit la nit, la pluja, el cansament, i els baixons emocionals d'una llarga nit... i la primera frase que ens diu només obrir els ulls és un contundent "Esteu bojos"... i potser té raó... potser per formar part d'una aventura com aquesta cal un punt de bogeria.

Allà, el Miki que porta els 80 km anteriors arrossegant una al·lèrgia a les cames i decideix aturar-se, al cap i a la fi, dilluns tots hem de continuar amb la nostra vida, i no val al pena deixar-se la salut forçant el cos més enllà del límit. En Joan també ens ha de deixar en aquesta etapa. Ja queda poquet, però la pluja no s'atura, ens fa molt de mal tot el cos i una baixa en l'equip fa baixar els ànims. Caminem uns llargs 10 km, sota la pluja torrencial i a l'arribar a Santa Cristina d'Aro tornem a rebre una altra sorpresa: la Laura Tubella i la Laura Pérez, el Dani Royo i el Dani Alfayate i el Llorenç, del CTO Poblenou, ens venen a donar un altre càrrega d'energia i s'afegeixen un altre tros del camí. Ara ja queda poquíssim, però no per això és menys dur. Els deixem i continuem caminant, en silenci intentant pair el dolor, la retrobada soledat i el que comencem a veure que és ja l'última etapa del camí... Per fi arribem al tram final, passem pels carrers de Sant Feliu de Guíxols, veiem el tant enyorat mar que ens avisa

que l'arc d'arribada ja és a prop. Trobem l'Andreina, alumne de l'escola especial d'ASPACE, que farà el tram final i la Melanie, component de l'equip d'esports, que li fa de suport. Per fi comencem a veure la resta de gent d'ASPACE, companys i famílies que ens venen a rebre, els nois i monitors del servei de respir, etc. I per fi arriba el moment de creuar la línia d'arribada. Eufòria, emoció, llàgrimes, sentiments retrobats, i records, molts records de totes les persones que han fet possible aquest aventura i que han confiat en nosaltres, i en tot moment tenint present perquè ho hem fet. Sense el nostre gran motiu, els nois aquest projecte, que sense ells no hagués estat possible.

"NO ÉS JUST NO TENIR ACCÉS A L'AIGUA, A L'EDUCACIÓ, ALS ALIMENTS..."

L'equip d'Aspace Camina volem agrair l'ajuda d'Ipsen per confiar en nosaltres, per voler formar part d'aquest projecte. Aquest any Ipsen ens ha ajudat a cobrir una bona part de la despesa d'inscripció i la manutenció i desplaçament de l'equip Aspace Camina.

Agrair als nois i noies de ASPACE per l'ajuda i suport rebut, a les famílies, a tots i cada un dels treballadors... en definitiva, a cadascú que d'alguna manera o altre ha fet que puguem fer aquests 100 km per poder canviar una mica el món, perquè són els petits gestos que fan que el nostre entorn canviï.

ASPACE
CAMINA
UN PROJETE
DE TOTS

INICIATIVA LEGISLATIVA POPULAR (ILP)

PER PRIORITZAR EL PAGAMENT DELS SERVEIS QUE REBEN ELS GRANS DEPENDENTS

Des del 2012 fins ara s'han produït retards en el pagament de les prestacions per dependència. Això d'alguna manera ha afectat negativament en l'atenció de les persones grans dependents i en les seves famílies, i també ha afectat en aquells casos de persones altament dependents institucionalitzats. Concretament l'impagament dels mesos de febrer i juliol del 2012 van generar tal caos social que fins i tot va provocar la compareixença parlamentària de dos consellers de la Generalitat. En aquell moment i degut a l'alarma social provocada pel risc vital de les persones més fràgils es va gestar la iniciativa de la ILP (iniciativa legislativa popular) amb l'objectiu de garantir els cobraments puntuals de les prestacions de les persones grans dependents. De fet aquesta ILP acceptada pel parlament el 5 de febrer de 2015, i avalada per tots els grups parlamentaris menys per CIU, pretén que els pagaments que s'han d'efectuar tant a les famílies, com a les persones, com a les institucions, sigui prioritat d'obligat compliment, com passa en altres àmbits.

La ILP reivindica la llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i l'atenció de les persones en situació de dependència i la promoció de la seva autonomia personal, on diu textualment: L'atenció de les persones en situació de dependència i la promoció de la seva autonomia personal constitueix un dels principals reptes de la política social dels països desenvolupats.

El repte no és un altre que vetllar per les necessitats de les persones que, pel fet de trobar-se en situació d'especial vulnerabilitat, requereixen ajudes per dur a terme les activitats essencials de la vida diària, assolir més autonomia personal i poder exercir plenament els seus drets de ciutadania.

“DEGUT A L'ALARMA SOCIAL PROVOCADA PEL RISC VITAL DE LES PERSONES MÉS FRÀGILS ES VA GESTAR LA INIIVIATIVA DE LA ILP”

Cal dir que aquesta iniciativa no pretén un augment econòmic de les prestacions, sinó el fet de que es paguin obligatòriament i puntualment per tal de cobrir les necessitats bàsiques d'autonomia personal de les persones grans dependents. Evidentment, des de la redacció de la revista esperem que aquesta ILP finalment passi el tràmit del parlament satisfactòriament i es modifiqui el text de la llei de finances polítiques de Catalunya establint l'obligatorietat i la puntualitat en el pagament de les prestacions de les persones grans dependents.

Tots volem allò que en diuen societat del benestar, per això els polítics han de posar el focus en el benestar dels col·lectius més vulnerables.

Escrit per **La redacció**

ENTREVISTA / EMANCIPADOS

El 19 de abril en el canal 24 horas de televisión española emitieron un reportaje titulado “EMANCIPADOS”, basado en el recorrido vital de 4 personas con parálisis cerebral, personas de nuestro entorno, a quien hace 25 años ya habían hecho un reportaje para informe semanal, y donde podemos ver cómo han luchado contra estereotipos, y como han evolucionado sus vidas para lograr o no sus objetivos.

De las cuatro historias que aparecen en el reportaje, que podéis ver en el enlace <http://goo.gl/dwq4aM>, una de ellas nos toca muy de cerca. Es Rosa Ortolà, persona muy vinculada a ASPACE desde pequeña, que estudió en el Centro Piloto, y es una de las redactoras de nuestra revista “ConnexióAspace”.

Aprovechamos la confianza para plantearle algunas cuestiones que tienen que ver con el reportaje y con estos 25 años que han pasado.

¡Hola gente!

Antes de contestar a las preguntas que me planteáis os he de decir una cosita que contesta a casi todas la preguntas que me hacéis. No escribo desde Barcelona, desde hace una semana estoy en la planta baja que me compré en mi pueblo, Pego -Alicante-, no estoy de vacaciones, voy a pasar largas temporadas aquí y a Barcelona iré "de visita". Sigo empadronada allí, con la seguridad social allí, mientras me dejen y me arregle con los médicos de aquí y no perder 52 años de referencia con ASPACE.

Mi madre también sigue en Barcelona y habrá que ir verla de vez en cuando, aunque hablo con ella cada día. Mis amigos siguen allí y también tendré que verlos, casi los veré más que cuando estaba en Barcelona porque cada vez que vaya tocaré arrebato y me faltarán días para verlos a todos, al menos a los más cercanos.

Si veis el reportaje veréis un poquito de mi casa, que es la vuestra. También veréis que vivo sola, Dora, mi asistente personal, viene cada día y me ayuda con la casa y hace la comida, me acompaña a la compra, a veces compramos juntas, vamos toda su familia y cargamos el coche y luego lo repartimos cada uno lo suyo. Casi soy una más de la familia, parece que me hayan adoptado.

En Pego nací y me fui con cuatro años a Barcelona y a Barcelona le debo casi todo lo que soy. Llegué como una muñeca de trapo, no me mantenía sentada, casi no hablaba... y "me voy" andando, hablando, valiéndome por mi misma, habiendo estudiado en un instituto, después en la universidad, luego hice oposiciones y entré en la Generalitat como técnica superior mientras aprendía muchas cosas, entre otras idiomas, -catalán, inglés, italiano y francés- He viajado mucho a lugares muy lejanos donde los idiomas me han servido para conocer los lugares y sus gentes.

Luchamos todos mucho para que todo fuera más fácil para las personas con discapacidad, especialmente con parálisis cerebral y que nos aceptaran con "normalidad", aunque la "normalidad" no existe. Después me jubilé, continué aprendiendo cosas, escribiendo, conociendo gente, luchando y demostrando, y he hipotecado mi vida con el banco para pagar esta casa a pesar de que algunas personas creyeron, en su día, que no aguantaría seis meses en el instituto ¡Creo que no sabían que mi madre estaba detrás y que soy mujer!

¡Cómo siempre me enrolló como una persiana! ¡Ahora contesto a vuestras preguntas!

- ¿Has logrado los objetivos que te planteaste hace 25 años?

Nunca se logran todos los objetivos que te planteas en la vida, sería todo perfecto y la vida no es perfecta, sería muy aburrida, además cuando alcanzas un objetivo te planteas otro un poco mayor, con lo cual nunca alcanzas tus objetivos pero sí la mayoría.

- ¿Qué echas de menos de hace 25 años?

Pues la verdad es que la vida evoluciona y al evolucionar echas de menos pocas cosas, al menos yo. La juventud y la inconsciencia quizás y lo pasado, pasado queda y hay que mirar al futuro. Creo que si echas de menos el pasado te quedas anclada en él.

- ¿Emanciparte era una necesidad para ti?

Si me lo hubieran preguntado hace 25 quizás hubiera dicho que no porque era una quimera. Ahora es posible y necesario por salud física y mental.

- ¿La sociedad actual, es la que te esperabas?

La sociedad ha evolucionado y me ha ido dando los medios y las herramientas para evolucionar con ella y en ella pero nunca es nada lo que esperabas que fueras, siempre esperas que sea mejor.

Pego está en fiestas y hay que aprovechar para divertirse y cargar pilas para el invierno. Hay conciertos de bandas, espectáculos de variedades, concursos varios, procesiones, mercados y el mercado de los jueves.

Continuaré contándoos historias, anécdotas y las cosas que me pasan por aquí que son muchas y variadas. Las nuevas tecnologías lo permiten, el correo electrónico es un gran invento. Supongo que seguiré aprendiendo cosas varias, me haré socia de una asociación de discapacitados varios, *Obrint Camí*, iré a la piscina municipal y me pelearé con el ayuntamiento para que pongan rampas y adapten el pueblo como Dios manda. Continuaré luchando.

He empezado con un: "¡Hola gente!" y quiero terminar con un: "¡Hola futuro!" ¡No saben la que les ha caído encima!

Rosa M. Ortolà

Pego, 30 de junio de 2015

EMPIE- ZAN LAS VACA- CIONES... ¡Y YO NO!

Escrit per
Emilia Vicioso
Verónica Pamiés
Jordi Cabrera
// La Redacció

Por diferentes motivos, uno de ellos que los años van pasando, y van pasando factura... algunos de nuestros compañeros de la redacción de la revista han pasado a una nueva etapa en su vida, han pasado de trabajar, de tener unos compromisos laborales (con todo lo que comporta) a estar jubilados. Lo que puede parecer un cambio radical, muchas veces no es lo que parece. En este artículo reflexionan un poco sobre el tema.

Cuando se trabaja la gente se da cuenta de todos los días festivos y todos los puentes que hay en el año. Cuando se trabaja no pueden disfrutarlos porque hoy en día se trabaja mucho, y están deseando no ir a trabajar para disfrutar ese tiempo con la familia o con lo que a uno le gustaría hacer en su tiempo libre.

Tienen la obligación de levantarse cada día a la misma hora, y acabar a la misma hora, en el trabajo más o menos hay una rutina. A las 10:00h. a desayunar y a las 14:00h. a comer.

Las personas que trabajan cuando tienen vacaciones les gusta porque en un mes hacen cosas diferentes, ya que los padres, suegros, familiares te dicen: *"ya nos quedamos con vuestros hijos una semana en vacaciones"*, para que puedan disfrutar al máximo.

Pero los jubilados no nos damos cuenta de los días festivos porque todos los días son iguales para nosotros.

Como no trabajamos ayudamos a nuestra familia a llevar a los sobrinos pequeños al colegio, también llevamos a nuestros padres a los médicos o les ayudamos a realizar cualquier gestión que necesiten.

Para hacer estas gestiones y otras no tenemos una rutina de levantarnos cada día a la misma hora. No podemos hacer planes porque por ejemplo una noche nos vamos de fiesta y cuando llegamos son las 7:00, y tenía un mensaje de mi madre diciendo me tienes que acompañar al médico a las 7:30. Cuando llegamos al médico había una cola de 4 horas y yo sin dormir...

Cuando trabajábamos y estaba lloviendo teníamos que ir por narices a trabajar y era un problema para nosotros, y en cambio ahora nos gusta que llueva porque estamos en la cama y escuchamos la lluvia y podemos hacer todo aquello que nos encanta, ver la tele, leer...

Cuando estamos haciendo encargos y otro tipo de actividades, ya sea personal o para la familia nos encontramos a gente y nos explica su vida. A veces nos gusta escucharles pero a veces tenemos ganas de que terminen de hablar porque tenemos prisa, en nuestras cabezas estamos diciendo *¡que te calles bolines ya!*

No queríamos jubilarnos porque pensábamos que se nos iba a caer el cielo encima.

Cuando nos jubilamos pensamos en hacer algunas actividades para no aburrirnos, o hacer todo tipo de cosas que antes, por tiempo o por otras circunstancias, no podíamos hacerlas. Pero como todo el mundo sabe, cuando alguien se jubila suele implicarse muchísimo en la familia, ¿eso es bueno o es malo? casi no se puede respirar y casi no tenemos tiempo para hacer las actividades que queremos.

Cuando se tiene niños pequeños o padres muy mayores es mejor trabajar para despejarse un poco de ellos, o tener una ocupación que nos permita distraernos, pero si no se tiene responsabilidades se está muy bien jubilado porque haces lo que quieres y no tienes horarios para nada.

BON PROFIT!

Com si d'un llibre es tractés, comencem pel final, per l'epíleg: Gràcies Toño! Al setembre farà un any que l'Antonio Jiménez (més conegut per Toño), és l'Arguiñano del càtering que té contractat Aspace (concretament amb l'empresa Saned).

Escrit per **La Redacció**

Ha tingut el privilegi d'estrenar les instal·lacions "culinàries" del CIM (Centre Integral Montjuïc), on és l'encarregat de preparar els àpats de l'escola, dels centres ocupacionals, de la residència, del CRA (Centre de recursos i tecnologia de suport) i de tots els treballadors d'Aspace.

Amb ell, hem tingut l'oportunitat de gaudir de quatre tardes excepcionals en un taller de cuina variada, accessible, informal, temàtica (arròs)... Ha estat un taller molt pràctic, dinàmic, entretingut, que ens ha ajudat a veure que amb uns petits coneixements, amb una mica de dedicació i amb les eines adequades i adaptades podem elaborar unes bones i apetitoses receptes.

Feia anys que la revista volia organitzar un taller de cuina, però després de fer diferents contactes mai no ho havíem pogut dur a terme.

Aquest cop sí!, el Ramiro va fer el contacte amb el cuiner del nou càtering d'Aspace, i ràpidament ens va dir que sí. Vàrem demanar a la direcció si podríem fer-ho a la cuina del CIM, i finalment durant el mes de juny un grup de persones molt interessades han fet aquest taller de cuina.

Han estat quatre sessions de més tres hores cadascuna. Hem elaborat receptes de pintxos, d'arrossos, receptes varies accessibles amb microones (pollastre, peix, verdures...), i postres. Plats que després ens menjàvem tranquil·lament, mentre comentàvem com havia anat, els dubtes, etc.

Estem molt contents de com ha anat, d'haver conegut el Toño, de les estones que hem passat, i de tot el que hem après. Gràcies Toño!

BON APETIT!

Primera de tot hauria de ser jo qui us donés les gràcies a vosaltres perquè per a mi ha estat una experiència molt enriquidora en veure l'entusiasme i les ganes de superar les dificultats que a priori hi pensava que poguessin haver. Estic molt content de veure com entre tots hem col·laborat i hem participat d'una manera molt activa en el procés d'elaboració dels plats i de les tècniques que hem treballat. Hem passat estones molt agradables compartint taula i conversa.

M'ha agradat molt poder compartir aquesta experiència i relacionar-me amb aquests joves fora de l'àmbit laboral.

I volia dir-vos que...

Gràcies a vosaltres!

Antonio Jiménez

LA ESCRITURA ES LA MEJOR VOZ DEL MUNDO

Escrit per
Manolo Martínez
// La redacció

“CON LA ESCRITURA PUEDO EXPRESARME FÁCIL Y LIBREMENTE SOBRE CUALQUIER TEMA”

Desde que aprendí a escribir a máquina recuerdo que me encantaba hacer copias, dictados y sobre todo redacciones, pues así podía expresarme fácil y libremente sobre cualquier tema, y además, todos decían que no lo hacía nada mal para mi edad. Sin embargo aquella afición innata por escribir no prosperó más allá del ámbito académico.

Debido a la dificultad en el habla, y según fui creciendo, a veces cuando quería ir a comprar escribía una nota con aquello que quería y de esta forma podía hacerme entender sin problemas ante la dependienta. El invento funcionaba pero a pesar de esta técnica yo aún no era consciente de todo el potencial que podía llegar a tener la escritura, hasta que, en una calurosa tarde de verano, al llegar a casa y guardar la silla de ruedas eléctrica en el garaje, unos niños empezaron a mirarme entre risas y asombro por mi forma de andar y diciendo que yo estaba malito, con la complicidad aplastante de sus padres que estaban en la terraza del bar que hay justo al lado de casa y que no hacían nada para corregir esa actitud hacia mí. Ante esta situación mi reacción natural hubiera sido preguntar a esos padres por el comportamiento de sus hijos, pero evidentemente la tensión del momento me impedía vocalizar palabra que fuera entendible. Mientras, nervioso e impotente, subía las escaleras de casa y entraba en mi escritorio, casi instintivamente, se me ocurrió encender el ordenador y escribirles

una contundente carta a esos padres, exponiendo que la parálisis cerebral no es ninguna enfermedad, que sólo es una alteración del movimiento por falta de oxígeno al nacer y que parecía mentira que en plena integración ,social y escolar, los niños aún hicieran ese tipo de comentarios, seguramente, influenciados por los mismos padres y por una errónea información transmitida.

Me consta que aquella carta circuló de bar en bar por todo el barrio y alguno de aquellos niños incluso me pidió perdón. De esto hace ya varios años y aquellos niños se han hecho mayores pero lo cierto es que desde entonces ningún niño del barrio ha vuelto a decir nada al verme andar.

Desde aquel día empecé a darme cuenta de algo muy importante y trascendental. Desde aquel día entendí definitivamente el poder de convicción y comunicación que tiene la escritura, entendí que es una voz silenciosa pero, a la vez, penetrante, firme e inmune al paso del tiempo. Es una gran voz que ya tenía desde los 6 años aunque no me había dado cuenta de su presencia, una voz que además nadie puede ni podrá nunca ignorar ni acallar, ni siquiera el propio lector. Pero ahora la gran duda que me quedará siempre es saber por qué ninguna profesora ni logopeda del colegio

especial donde asistí de pequeño supo animarme a recurrir a la escritura para romper la barrera de comunicación y así poderme expresar ante quien sea con total fluidez y libertad cuando fuese necesario y como cualquier ser humano. No obstante, también sé que las cosas en la vida llegan cuando estamos preparados para asumirlas, llegan en el momento justo, ni antes ni después.

Otra oportunidad decisiva para ratificar esta premisa sobre la escritura, fue hace unos meses pues, como miembro de la COMISIÓN DE DEFENSA DE LOS DERECHOS HUMANOS DEL COLEGIO DE ABOGADOS DE SABADELL, pude participar como ponente en el DIA MUNDIAL DE LOS DERECHOS HUMANOS, 10 de diciembre, a través de un texto que redacté y que leí en público una compañera de dicha comisión. Nunca pensé que llegaría a poder expresarme en público con total aplomo y normalidad pero a través de la escritura, así fue.

Escribir me ayuda en lo funcional, y también a la hora de ordenar mis ideas y plasmarlas, me encanta, me relaja, y me ayuda a desarrollar una de mis vocaciones, como hice en dicha ponencia, que es explicar que tenemos derechos como todas las personas pero que se han de cumplir, como el derecho a la igualdad de oportunidades.

¿QUÉ DIFÍCIL ES ENCON- TRAR TRABAJO!

Escrit per
Víctor Herrero

Cuando estudiaba o me preparaba para un futuro laboral no me podía imaginar lo difícil que sería encontrar trabajo. Mi experiencia no alcanza más allá de las prácticas, pasear a perros, o unas breves sustituciones en una librería...

Ya hace unos años que estoy buscando trabajo, el problema está en que no doy el perfil en ningún sitio. Cuando voy a un centro especial de trabajo no me quieren porque dicen que estoy demasiado bien para trabajar con ellos que puedo encontrar otros trabajos.

Y resulta que cuando voy a un trabajo estándar con el certificado de minusvalía, al ver que tengo un 65% de discapacidad prefieren coger uno que tenga menos, y pretenden beneficiarse de la fiscalidad al contratar a una persona con discapacidad y a la vez que esa persona haga el trabajo de una persona sin dificultades, cosa que yo no puedo. Bueno, esto es como un callejón sin salida, espero, finalmente, encontrar a una persona o empresa sensible con el colectivo de personas con discapacidad, alguien que me haga una entrevista y me valore por lo que soy, lo que puedo aportar, y no pretenda que realice el trabajo que han de hacer otros y para el que no me contratarán.

Alguien conoce algún sitio donde pueda encajar? Alguien conoce esa persona sensible y comprometida?

L'ACU CELEBRA EL 30È ANIVER- SARI AMB UNA EX- POSICIÓ FOTO- GRÀFICA

Escrit per
// La redacció

L'ACU és una associació molt vinculada a la redacció de la revista, varies de les persones que treballem amb la nostra revista estem també vinculats a l'ACU, ja fa molts anys. Tot just ara aquest mes de setembre inaugura una exposició per tal de celebrar els seus trenta anys d'història (1985-2015), on ofereix una visió històrica de la seva trajectòria.

Des de la redacció volem aprofitar per felicitar a l'Acu i per convidar a tothom a la exposició, on hi trobareu fotos, documents, i material divers i podreu conèixer o tornar a reviuir el tarannà de l'associació en els seus inicis i la seva evolució. La podreu visitar al Casal del barri de Sant Andreu (c/ Sant Adrià 20, Barcelona) fins el 14 de setembre. Més endavant s'exposarà de manera itinerant per altres centres cívics. Si voleu informació ens podeu enviar un mail a connexió@space.cat.

L'ASSOCIACIÓ CULTURAL URBANA (A.C.U), membre de la Federació ECOM, va ser fundada l'any 1985 per un grup de persones que van començar a partir d'una experiència pilot en el camp de l'oci, la cultura i el treball per a assolir la normalització i reivindicació dels drets socials de les persones.

Quan va ser fundada, eren èpoques de reivindicació i lluita per aconseguir eliminar barreres arquitectòniques i socials. En aquest sentit vam ser pioners en la lluita per l'accessibilitat urbanística i en els transports públics. Així és com un grup d'amics, entre ells Toni Molina, actual president, col·laboraven realitzant activitats com ara pintades, viatjar en transport públic, etc... demostrant que era necessari adaptar-lo per millorar l'autonomia de les persones amb mobilitat reduïda.

Després d'un període d'intensificació de les relacions amb les administracions i diferents associacions i fundacions del sector i de preparació de diferents projectes, alguns d'ells realitzats amb altres entitats, l'any 2010, per iniciativa d'un grup de persones que ens vàrem

unir, vam reprendre les activitats. Més tard vàrem crear el Grup Unim Mans, que neix al gener de 2012, amb l'intenció de trobar un espai on compartir projectes i desenvolupar-nos. Això va ser possible quan el C.E.E, Pont del Dragó ens va oferir la possibilitat de cedir-nos un espai a les seves instal·lacions. Actualment, estem establerts al Casal de Barri de Sant Andreu, on portem a terme diferents activitats i on ens proposem que aquest espai sigui un referent per a altres districtes com a punt de trobada de persones amb capacitats diverses.

BENEFICIOS DE LAS TERAPIAS CON ANIMALES.

Escrit per **Vanessa Fuentes**

Vanessa Fuentes estudió en el centro piloto. Es licenciada en Psicología clínica i técnica superior de integración social. Seguro que muchos os acordaréis de ella, compañeros, maestras, fisioterapeutas... Tiene una web, <http://psicovan.hol.es> que vale mucho la pena. Tiene diferentes artículos publicados, entre ellos éste, sobre el tema de los animales y los beneficios tanto en el caso de la convivencia con ellos, como en la realización de actividades o terapias, en personas con diversidad funcional.

Siempre se ha dicho que los animales de compañía son el mejor amigo del hombre. Pero si vamos más allá, algunos animales se pueden convertir en terapeutas rehabilitadores y por qué no, también en asistentes para niños con discapacidad.

Como es sabido, a nivel terapéutico animales como los caballos o los delfines constituyen un patrón de interacciones beneficiosas para niños con parálisis cerebral, autismo o síndrome de Down. La terapia con este tipo de animales resulta favorable tanto a nivel físico, psíquico, como social.

Qué podemos hallar en las terapias con delfines? Numerosos estudios han demostrado que los sonidos emitidos por estos animales van más allá de la comunicación oral, penetran en nuestro sistema hasta lo más profundo de las conexiones neuronales, generando un cambio en ellas, ayudando así a crear de nuevas lo que comporta un cambio significativo a nivel físico por ejemplo en los niños con parálisis cerebral, los cuales llegan a notar cierta relajación neuromuscular que facilita y mejora la ejecución del movimiento.

Lo mismo ocurre con la equino terapia, puesto que el calor que desprende el caballo actúa de relajante muscular. La vibración de las galopadas también modifica las conexiones neuromusculares variando patrones posturales, mejorando el movimiento ya sea en situaciones de hipertoniá o hipotoniá. Esta compleja terapia a nivel rehabilitador se convierte en un juego motivador para los niños, puesto que se genera un vínculo interactivo entre el caballo y el niño, comunicación no verbal que beneficia habilidades sociales en niños con autismo o incluso con retraso mental.

En ese sentido, la interacción con los caballos o con los perros para los niños con autismo significa una mejora de habilidades sociales aunque en un principio parezca lo contrario por la ausencia de la comunicación oral. Pero

sin ir más lejos, el juego que puede hacer participe a un niño con autismo con un perro fundamenta una base social empobrecida por las consecuencias del síndrome de espectro autista. Animales como el perro o el caballo desprenden sentidos emocionales innatos como la emoción, alegría o la tristeza, estas habilidades sociales son carentes en estos niños, eso es lo que favorece la ejecución de estas terapias con animales para ellos.

“ALGUNOS ANIMALES SE PUEDEN CONVERTIR EN TERAPEUTAS REHABILITADORES”

De nuevo, aunque en este aspecto sea una terapia a nivel interrelacional, para los niños carece de técnicas profesionales puesto que sólo se dan cuenta de que para ellos es un juego que en ocasiones les benefician emocionalmente ya que se sienten alejados de la compresión social y aliviados por una empatía emocional en la que, a simple vista, es innecesaria aquella habilidad de transparencia comunicativa que tanto les cuesta. Pero sin embargo, el inocente juego creado con el perro está generando un lazo de amistad que será vulnerable ante la mejora de sus habilidades sociales. Dicho de otro modo, el contacto y la interacción con el animal ayuda al niño con autismo a conocer emociones y en cierto grado a poderlas transmitir.

Pero los beneficios de los animales domésticos no quedan tan sólo en una posible rehabilitación física o cognitiva, sino que pueden favorecer la autonomía de los niños con alguna discapacidad física ya sea cerebral o neuromuscular, ejerciendo un perro de asistente personal, realizando actividades básicas como abrir una puerta o coger una llave las cuales no son operables por el niño con dependencia. De esa manera el perro, a parte de un agente rehabilitador, también se convierte en el amigo asistente del niño, mejorando una vez más la calidad de vida de los niños con discapacidad.

TOBI, NIKA Y MIS RELACIONES SOCIALES

Escrit per **Yolanda Pons** // La redacció

Cuando la redacción de la revista me pidió que escribiera sobre el tema de la tenencia de animales en personas con parálisis cerebral debido a que yo tengo perro y me encantan, en general me gustan los animales pero los perros son mi debilidad, pensé que era fantástico tener la posibilidad de poder transmitir todo lo que un animal nos puede ayudar, hacer sentir, la conexión que se crea entre el perro y tú, pero para expresarlo debo contar mi historia con ellos para que entendáis lo positivo que han sido en mi vida.

Tobi fue mi primer perro, un pequeño cachorro cruce de yorkshire de apenas un mes y medio de edad, llego a mí en un momento de mi vida muy crítico, tenía 25 años más o menos y llevaba 6 con problemas graves de disfunción mandibular, en esa época tenía un dolor permanente que además me impedía comer y abrir la boca no más que unos pocos centímetros. Pensaba “nunca más podré comerme un bocadillo de bacón, ni un simple bistec...”, mi relación social era escasa, no soportaba ese horrible dolor y tendría que estar así. El cirujano dijo que la operación resultaba muy peligrosa por la terminaciones nerviosas que hay en la zona y por la patología de descoordinación derivada de la PC. No me daba muchas garantías ni un 50% o quedar peor! así que antes de operar definitivamente se optó por una primera intervención donde me infiltrarían y ya que estábamos en quirófano “aprovecharían” y me quitarían las cuatro ruedas del juicio a la vez... fue horrible, no sirvió de nada, lo pasé fatal, tuve hemorragias, un hinchazón en la cara horrorosa...y el dolor seguía ahí, martirizándome.

Estaba muy depresiva, el dolor era insoportable, era cada día a todas horas, sólo podía comer líquidos, dolores continuos de cabeza, de oídos..., no podía seguir adelante con mi vida, no tenía ganas de luchar...y entonces mi madre, reacia toda su vida a tener perros, me lo trajo...

Al poco tiempo de tener a Tobi, el dolor desapareció, después de tantos años, el cirujano y los demás médicos de maxilofacial no se lo explicaban ya que el mal seguía y sigue estando, dijeron que “bueno a veces el cuerpo hace cosas así”, pero yo sabía que fue mi pequeño Tobi, el hecho de dedicarme a él, a cuidarlo, a educarlo, a abrazarlo, a ser algo mío, a poder “agarrarme” a una ilusión fue lo que me liberó del dolor, lo que me desbloqueó, así que imaginaros el bien que me hizo tener un perro en mi vida, la alegría que llena-

ba en mí, la relación entre él y yo era muy muy especial, él me protegía a su manera, me conocía muy bien, sabía cuando estaba mal y ahí estaba acurrucado a mi lado para hacerme sentir que no estaba sola. Pero hubo algo que yo no hice bien. A Tobi le transmití mi miedo a las relaciones sociales, a que me hicieran daño, sí, se puede decir que éramos dos antisociales, no podía acercarse nadie a Tobi, ni acariciarlo, persona o animal, protegía su casa y su familia como si fuera un auténtico Rottweiler, esa fue mi equivocación.

Cuando murió Tobi, no cabe duda que lo pasé muy mal, se iba un trozo de mí. Me había hecho tanto bien! Pensé que si algún día tenía otro perro, no sería lo mismo, ninguno podría ayudarme tanto como lo hizo él, pero... ¡qué equivocada estaba! Cualquier animal te puede enseñar algo y yo no lo sabía hasta que llegó Nika.

A Nika la adopté de una protectora de Barcelona. Habían pasado cuatro meses desde el fallecimiento de Tobi y, en principio, no quería más por el dolor a su pérdida, pero pensé que un perro siempre estaría mejor en una casa que en una jaula, y que haría compañía a la familia, así que subí a la protectora y me quedé con una preciosa caniche blanca de un año de edad que estaba en una jaula y que, por el destino, en los últimos minutos de mi visita a la protectora, la vi. Nunca llegué a imaginar que esta pequeñita perra de apenas 5 kilos me iba ayudar tanto.

Para ello os contaré que las relaciones sociales en mi vida no han sido del todo buenas. Aunque siempre he tenido un carácter amable, simpático y con una sonrisa para todo el mundo, he sufrido muchas situaciones que han forjado mi timidez y desconfianza hacia las personas. Lo primero que recuerdo y que marcó toda mi existencia, fue en la guardería, con apenas 3 añitos: la educadora me dejaba apartada de todo, mi madre fue a hablar con ella y le reconoció que era cierto, que pensaba que era tonta y me dejaba en un rincón. Desde luego hay que ser cruel para tratar a una niña pequeña así, tenga lo que tenga. Este suceso aún lo recuerdo, ese último día en la guardería bajando las escaleras llevada en brazos de mi madre. Este fue el primero de muchos desprecios por ser “diferente”. Otra situación que me marcó mucho, fueron las clases de educación física en el colegio e instituto. Me exigían igual que a los demás, para que no me sintiera diferente o no sé por qué, pero lo cierto es que yo no lo era y no podía estar al mismo nivel del resto ¡Cómo

iba yo a conseguir superar el tiempo mínimo exigido de una cursa! En una ocasión, tuve un accidente saltando el potro. Se quedó sólo en una lesión de la que me recuperé, pero podría haber sido muy grave. A partir de entonces, bajaron sus exigencias respecto a mí en gimnasia, pero la cuestión es que durante años en las clases de deporte sufrí muchos desprecios: nadie quería que fuese en su equipo, o bien siempre era la última en ser elegida. Sufrí risas, imitaciones, burlas... y eso me marcó. Me sentía muy inferior. Siempre pensaba que hacía el ridículo, porque en mí no cabía la palabra diferente ya que, además, me decían que yo podía hacer todo como los demás. Esto contribuyó a que, por ejemplo, era incapaz de verme en un video porque me horrorizaba, o escucharme en un cassette...

Pues bien, cuando Nika entró en mi vida no me imaginaba que ella iba a hacer que todo este mundo cambiara de color y empezara a verlo y a verme muy diferente. Nika era muy sociable con otros perros y personas, le encantaba la gente e interactuar con los de su especie. Así que la gente me paraba por la calle, hablábamos, etc...y yo me sentía muy cómoda. A Nika le gusta mucho correr y a mí me daba pena no poder soltarla para que lo hiciese. Entonces me empezó a rondar la idea de hacer un curso de obediencia canina y buscando por internet me encontré con la palabra "Agility".

¿Os preguntaréis qué es el "Agility, verdad? Lo podríamos definir como una actividad física que realizan el humano (guía) y el perro conjuntamente. La actividad física consiste en recorrer un circuito con obstáculos que tiene que efectuar el perro (túneles, saltos, rampas,...), siguiendo las indicaciones del guía. Para poder llevarlo a cabo, tiene que combinarse una buena obediencia por parte del animal y unas instrucciones claras por parte del guía. Lo primero que apareció en mi cabeza fue "YO NO PUEDO" y aparecieron los fantasmas del pasado respecto al deporte, pero la idea se quedó en mi cabeza. Así y todo, la clase de obediencia me interesaba mucho.... Y no sé si fue el destino, que mientras yo tenía mis dudas y mis miedos apareció en mi vida Montse, una compañera de trabajo que apenas conocía de verla por los pasillos. Ella cambió el turno de tarde y empezó a coincidir conmigo en la hora de la comida. En las tertulias de sobremesa supe que ella es una "forofa y practicante del agility. Su perra hacía unos meses que había tenido cachorros y su hija se había quedado con uno de ellos y empe-

zaban a ir a los cursos de obediencia e iniciación al agility. Montse me ofreció la oportunidad de apuntarme en su club, ella me llevaría y me traería porque era fuera de Barcelona y hacía falta coche. Yo tenía dudas, por el tema del deporte, pero insistió en que fuera a verlo. Acepté y fui. El resultado de aquella visita fue que me apunté, ¡la vida me lo ponía en bandeja, no podía rechazarlo! Me encantó como hacían las clases de obediencia y pensé que lo de la actividad física sería secundario, pero no fue así, poco a poco he ido cogiendo confianza conmigo misma. Estar con Nika y ver lo bien que se lo pasa y lo bien que yo me encuentro, ha hecho que coja más autoestima y que no me importe tanto el que mis movimientos sean diferentes o tenga más limitaciones y que sea observada, los compañeros comparten tu misma afición y amor por los perros y eso me hace actuar tal y como soy sin miedo alguno. Aún hoy lo sigo practicando, he conseguido que Nika pueda ir libremente y ello ha conllevado conocer a gente desde cero y tener mi propio grupo con el cual hacemos excursiones, fiestas... y lo mismo con mi grupo de agility. Os mentiría si dijera que estoy totalmente curada emocionalmente de todo lo vivido años atrás, alguna vez me entra un poco de pánico cuando tengo que salir a pista (ya que todas las miradas se centran en ti); pero en el momento que entro y veo a Nika, sus ojos vivaces y la complicidad que existe entre nosotras, se me va todo e intento disfrutar de lo que hago sin importarme que sea diferente y pensar que al menos estoy y lo puedo hacer a mi manera y si no, también tengo a mi gran amiga Montse para darme una colleja y decirme que me deje de tonterías y aproveche lo que me brinda la vida.

Nika con lo pequeñita que es, ha conseguido que me despoje de muchos miedos, que tenga más confianza en mí misma, que me valore más y que me acepte tal y como soy, e incluso ahora ya puedo verme correr en un video y aceptarme y no deprimirme como antes. Me transmite su vitalidad, su energía y su alegría en mi vida, tengo más fuerza para seguir adelante.

Como veis, para mí el tener perro ha sido muy importante, crucial en diferentes momentos de mi vida, cada uno ha hecho y hace algo especial por mí. Os invito a que hagáis la prueba y tengáis uno, que además de dar compañía, fidelidad y amor pueden hacer algo realmente especial en vuestra vida.

AULA MULTISENSORIAL

Escrit per **Rhoda Nieves**
// Terapeuta Ocupacional

RHODA NIEVES ÉS LA TERAPEUTA OCUPACIONAL DEL CENTRE D'INTEGRACIÓ SOCIAL ASPACE BADALONA, JA FA UNS QUANTS ANYS QUE TREBALLA A ASPACE I CONEIX MOLT BÉ TOT EL QUE TÉ A VEURE AMB EL NOSTRE ENTORN. ÉS UNA PERSONA IMPLICADA I METÒDICA EN ALLÒ QUE FA. AQUEST ANY HA PORTAT L'ACTIVITAT DE L'ESTRENADA AULA MULTISENSORIAL DE LES INSTAL·LACIONS DEL CIM (CENTRE INTEGRAL MONTJUÏC) AMB ELS NOIS/ES DEL CENTRE OCUPACIONAL DE BADALONA. LI HEM DEMANAT QUE ENS FACI UN TASTET DE QUÈ ÉS AIXÒ D'UNA AULA MULTISENSORIAL, I DE COM HA ANAT L'EXPERIÈNCIA.

El passat dia 8 de Juny es van celebrar les portes obertes de les activitats de Piscina i Multisensorial que fan els nois i noies del Centre d'integració social Aspace Badalona els Dilluns al CIM. Les famílies que ho van desitjar van poder compartir una sessió d'Estimulació Multisensorial amb els seus fills.

Des de l'Octubre els nois i noies del CIS Badalona que fan Piscina han estat gaudint també d'aquesta activitat.

Quan ens referim a una Aula Multisensorial o Snozelen fem referència a l'espai dotat per oferir un "despertar sensorial a través de la pròpia experiència sensorial".

L'objectiu principal que es treballa durant les sessions d'Estimulació Multisensorial és facilitar la interacció de l'usuari amb el seu entorn. Per això, amb l'ús dels recursos que disposem dins de l'Aula Multisensorial, el terapeuta pot oferir d'una manera molt controlada els estímuls que trobem en el nostre dia a dia. D'aquesta manera l'aula ens permet graduar la intensitat dels estímuls i simular controladament la realitat incidint directament en el to muscular, el nivell d'estrès, la comunicació,

les habilitats cognitives i molts altres aspectes. Tot això ho treballem a partir d'experiències positives i facilitant l'exploració, el descobriment i el gaudir de les diferents experiències sensorials. Per això partim d'un aspecte fonamental per a nosaltres que és el correcte posicionament de l'usuari. Un posicionament confortable, fora de les cadires de rodes i que els faci sentir segurs, permet als usuaris rebre els estímuls amb més puresa i sensibilitat. Per aconseguir-ho fem ús del llit d'aigua vibratori, pufs de diferents formes i mides, gronxadors, plataformes rígides, màrfeques...

"L'AULA ENS PERMET GRADUAR LA INTENSITAT DELS ESTÍMULS I SIMULAR CONTROLADAMENT LA REALITAT"

Durant aquest curs els nois i noies del centre d'integració social Aspace Badalona han realitzat una sessió en parella o petit grup al mes. A final de curs les experiències i opinions han estat molt positives per part de tots els nois i noies i per tant ja ens estem plantejant noves experiències de cara al curs vinent.

Publicitat

RMF
RAMON MOLINAS
FOUNDATION

Publicitat

Supace
Siempre avanzando hacia un nuevo concepto en artículos especiales para niños y adultos

93 3570427
93 3570268

AMIALCANZE PROJECTE FUNDACIÓ VODAFONE I ASPACE.

Escrit per **Angel Aguilar** // Director del Centre de recusos i ajudes tècniques

AQUEST CURS HA CONTINUAT EL DESENVOLUPAMENT DEL PROJECTE AMIALCANZE FRUIT DE LA COL·LABORACIÓ ENTRE FUNDACIÓ VODAFONE I CONFEDERACIÓN ASPACE DINTRE DEL MARC GENERAL DEL PROJECTE ASPACENET.

AmiAlcanze vol que tothom pugui gaudir dels avantatges dels dispositius mòbils, especialment aquells smartphones que tenen el sistema Android.

L'any passat es va desenvolupar un mòdul que permetia la connexió dels elements que habitualment fan servir els nostres usuaris per accedir a la tecnologia com ara els commutadors o els joysticks. També es va desenvolupar el mòdul que permet enviar whatsapp i el comunicador Hermes. Aquest any han posat la mirada en els videojocs i en l'accés a algunes aplicacions de Vodafone com la TV. Ja està disponible un primer prototipus que consisteix en un addictiu joc de carreres de cotxes amb obstacles, esperem que vinguin molts més... Al Centre d'Integració social d'ASPACE Badalona ja l'estan provant i sembla que els hi agrada molt.

També s'està provant un nou accés pensat pels jocs basat en els senyals elèctrics del nostre cervell, basat en la interface neurosky (<http://www.neurosky.com>). Sembla que per jocs pot funcionar però com accés a altres aplicacions serà més complicat.

Fundació Vodafone sempre ens té presents quan han de participar en alguna jornada o congrés, aquest curs ens han convidat a tres! La Cristina de Poblenou va anar a explicar com fa servir la tauleta per enviar whatsapps als

empleats de Vodafone de Catalunya, el David i l'Enric van anar al Mobile World Congress per demostrar les seves habilitats amb el neurosky i els videojocs, amb visites importants com la del Rei d'Espanya, el President de la Generalitat o l'alcalde de Barcelona. L'anècdota va ser que el David va derrotar en una apassionant carrera de cotxes al Rei Felip VI.

Finalment l'Àlex va estar en una jornada de tecnologia organitzada per la Generalitat, on a més a més de totes les novetats que vindran en el món de les comunicacions mòbils hi havia els jocs de cotxes i el neurosky. L'Àlex va demostrar als visitants que la tecnologia hauria d'arribar a tothom ja des del seu disseny.

**“FUNDACIÓ VODAFONE
SEMPRE ENS TÉ PRESENTS QUAN
HAN DE PARTICIPAR EN ALGUNA
JORNADA O CONGRÉS”**

Estem molt contents tant del fet de que els nostres usuaris puguin participar en aquests actes socials, en aquestes presentacions, com pels resultats que el projecte va donant. Com el pròpi nom indica AmiAlcanze, permet a través de la tecnologia del mòbil a persones amb greus afectacions motrius, participar de diferents aplicacions, com el whatsapp, jocs...

RELIGIÓ A L'ESCOLA SÍ O NO?

Els alumnes espanyols han d'escollir entre les assignatures de "Valors Socials i Cívics o Religió Catòlica".

Per si no hi hagués prou amb la polèmica de la LOMCE, tot just a finals de febrer el ministre Wert "ens va donar una altra lliçó", va aprovar el nou currículum de Religió per primària i secundària, currículum fet per la Conferència Episcopal, i que no ha deixat a ningú indiferent.

En aquesta ocasió des de la redacció de la revista ens agrada posar el tema a debat, degut a la polèmica creada pels propis continguts del currículum de l'assignatura, i tenint en compte que aquesta modificació del currículum, l'assignatura de Religió s'inclou com a avaluable, després de més de 20 anys que ja no ho era.

*Volem donar les gràcies per compartir la seva opinió amb nosaltres a la nostra estimada **Pilar Aragonés**, que va ser mestra durant molts anys a l'Escola d'ASPACE, al Centre Pilot, i també a **Carlos López**, que va estar molts anys vinculat a ASPACE a través de l'equip de futbol d'ASPACE Esports. Generacions diferents, opinions diferents.*

S'HA D'ESTIMULAR L'INTERÈS PER LA RELIGIÓ.

Pilar Aragonés

// Professora jubilada de l'escola del centre pilot

Tota la vida m'ha agradat aprendre i conèixer fent cas a la dita "nunca té acostarás sin que una cosa nueva sepas".

Per això, en els anys de mestra, procurava estimular en els meus alumnes l'interès pels coneixements, les cultures diverses, la flora i la fauna del món, les llengües, dialectes, cultes, gastronomia etc. Amb aquesta manera de pensar és comprensible que defensés l'ensenyament religiós fonamentat en valors com: respecte als altres, comprensió, compartir, ajudar, consells, opinions, coneixements, etc. L'ensenyament de la religió no ha de ser una assignatura més.

Aquest coneixement comporta, per a tots, el coneixement de la nostra història universal, les civilitzacions, el comportament humà, la forma singular que cadascú té de relacionar-se amb Déu, un ser superior, sigui el que sigui el nom que se li doni.

El que si he procurat inculcar és: la franquesa, l'amor, la confiança que hem de tenir en aquest ser superior i respectar el que pensen les altres persones sense ferir a ningú, perquè els altres també ens respectin. Preguar és establir una comunicació amb Déu, no amb paraules estereotipades, ni pràctiques que siguin una rutina, ha de ser espontani i sortir del cor. Tan vàlid és un moment íntim i silenciós, com una ce-

lebració compartida, si està plena d'amor, confiança, alegria, dolor (el que sia) però mai perquè toca. Anar al temple ha de ser una experiència de trobada, personal o comunitària amb Déu i els germans, de l'actitud en que cadascú hi vagi, de la manera com enfrontem la nostra vida quotidiana.

Adquirir coneixements, consolidar valors, respectar

"PREGAR ÉS ESTABLIR UNA COMUNICACIÓ AMB DÉU"

per ser respectats, ajudar sense cap interès, aconsellar sense afany de superioritat i el més important deixar que cadascú, després de reflexionar prengui les bones decisions. Si s'equivoquen i després volen rectificar, estar alerta per estendre la mà.

Això és. Per mi, ensenyar religió i ensenyar-los-hi a viure amb llibertat, responsabilitat i per sobre de tot amb esperança.

SR. WERT, UNA PREGUNTA

Carlos López

// Llicenciat en administració i direcció d'empreses

Sr. Wert una pregunta: Per què esta vostè capficat en retrocedir en el temps? Durant anys, fins i tot en l'actualitat les persones hem tingut com a repte progressar, mirar cap al futur, madurar, innovar, en definitiva avançar en el creixement d'una societat educada respectuosa, culta i moderna, tanmateix tot això entra en contradicció amb el tarannà d'alguns ministres del Sr. Rajoy i algunes de les seves propostes que suposen una involució, un retrocés, un desapoderament de la capacitat de decidir de les persones, i fomentar les diferències socials, com per exemple amb el tema de l'avortament o del nou currículum de l'assignatura optativa de religió, que és el tema del que vull parlar.

Primer de tot vull ressaltar que religió és una assignatura optativa, o sigui que el fet de poder escollir és bàsic. Gràcies Sr. Wert.

Parlant seriosament, i després de documentar-me fins i tot amb el propi BOE (Boletín Oficial del Es-

“EM COSTA PENSAR QUE EL PAPA FRANCESC ESTIGUÉS D'ACORD AMB AQUEST CURRÍCULUM DE L'ASSIGNATURA DE RELIGIÓ”

tado), sobre el canvi que suposa el nou currículum decidit per la *Conferencia Episcopal* en relació a l'assignatura de Religió, el primer que em ve al cap són paraules com antiquat, carrincló, retro...

Si analitzem ni que sigui superficialment, alguns continguts del temari com el fet de “reconocer con asombro el origen divino del

cosmos” (con asombro!!!), “la incapacidad de alcanzar la felicidad por uno mismo”, “el amanecer del mundo como designio amoroso de Dios”, “la figura mesianica del siervo de Yave”, i posar en la balança els continguts de l'altra assignatura “Valores Sociales y Cívicos” on es treballen molt els valors com la solidaritat, la pau, la participació, la igualtat de gènere.... podríem estar d'acord que moltes persones es decantin per l'educació dels seus fills per aquesta última, que segons el meu parer l'enriqueix molt més com a persona, i toca més amb la realitat.

Dóna la sensació que l'assignatura de religió catòlica, en el canvi de currículum ja no es farà referència a altres temes com altres religions, avortament, eutanàsia. Crec que tot això fa perdre atractiu a l'assignatura, i que un altre cop, els alumnes i les famílies es decantin per “Valors socials i ètics”.

Em costa pensar que el Papa Francesc estigui d'acord amb aquest currículum que s'ha aprovat, després de veure el seu tarannà i l'enfoc que vol donar a l'església.

La *Conferencia Episcopal* hauria de reflexionar en tot això, i en el fet que si es traduirà en més gent a les Parròquies. Crec que no!!

Per defensar aquest canvi curricular en l'assignatura de religió catòlica s'ha de ser un “ultra catòlic”, i tenir com a prioritat una teologia obsoleta, posant per davant una forma i uns continguts a ensenyar molt fora de lloc davant de realitat sociocultural actual, fins i tot davant de la realitat religiosa actual. És la meva opinió.

ROSAS Y ESPINAS SOBRE RUEDAS

CAPÍTULO XXVII

Sara, la hija de Juanjo y de Lucía, ya empieza a gatear, pero su madre no volverá al locutorio hasta que la niña no vaya a la guardería. Mientras tanto seguirá al locutorio Obdulia, la opulenta colombiana que escogió Luís.

Una tarde que nuestra pareja estaba en la puerta de la residencia ella dijo:

—Veo que el heredero del jubilado de 2014 continúa sin moverse. Me refiero que esa gente está mucho tiempo en reuniones o desfiles de pie sin orinar.

—Los hombres deben de llevar colectores y las mujeres, pañales. Lo que no entiendo es por qué llevas la carta del Ministerio de siempre encima.

—Porqué me gusta para que la gente vea en qué país vivimos...

—Es la crisis, chata mía. Son unos procesos cíclicos que periódicamente implican a todos los países por el sistema de globalización imperante.

—Déjate de **procesos cíclicos** y otras pijadas **imperantes**. Si tú encuentras lógico que el ministro me mande una carta para decirme que este año me suben la pensión un 0,25 %. En cambio, sí que hay dinero para comprar el armamento más sofisticado; deben de tener miedo que nos invada Andorra. Y ya no digamos de los chanchullos de los políticos y de familiares suyos...

—Yo estoy preocupado porque, como te dije, ayer al entrar en mi cuenta de La Caixa faltaban cinco mil euros como si hubiera hecho una transferencia.

—¿Recuerdas cuándo y dónde entraste en la Línia Oberta la vez anterior?

—Sí. Hace unos diez días en el locutorio. Sólo estábamos Obdulia y yo.

—¿Sólo Obdulia y tú? Los hombres no os fijáis en nada, pero hace unos días que Obdulia lleva una ropa muy cara, sobretodo, aquel abrigo de pieles. ¿Te fijaste si en algún momento se acercó mucho a ti?

—Ahora que lo dices, sí; precisamente cuando estaba poniendo el PIN1 se acercó mucho a mí, tanto que se puso entre yo y la pantalla. Primero pensé algo muy raro, pero enseguida oí que me preguntaba una cosa del locutorio. Pero no dejaba de mirar en la pantalla lo que yo escribía.

—Y empezaba la maniobra para entrar en tu cuenta mientras tú te embobas con sus generosos pechos.

—De todos modos, me quedo con tus muslos, cariño.

(Continuará...)

Escrit per
Martí Cuixart

PASSATEMPS

	A	B	C	D	E	F	G	H
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								

SOLUCIÓ • 1: Paperina. • 2: Acataran. • 3: Rucatala. • 4: Aso. Anit. • 5: Fa. A. Ino. • 6: Irani. IM. • 7: Natura. I. • 8: Analític.

HORIZONTALS:

• **1:** Bossa en forma de con on generalment es posa menjars de gra que es consumeixen al moment. • **2:** Encara que amb resignació, acceptaran un ordre. • **3:** Declaració de principis. • **4:** Rosteixo (en castellà). La nit d'ahir. • **5:** Nota musical. Vocal. Primer substantiu del nom d'una Ninja Sensor. • **6:** Natural d'Iran. Nota musical (a l'inrevés). • **7:** Naturallesa. Vocal allargada. • **8:** Raonament que té la capacitat de separar un problema o afer en diferents components per resoldre'l de manera més senzilla.

VERTICALS:

• **A:** Material que s'utilitza per fer espelmes. • **B:** Imputaran. • **C:** Accepció popular del nom que va escollir el Papa de Roma. Singles de l'Associació de transportistes autònoms. • **D:** Banda terrorista que diuen que s'ha dissolt. Únic satèl·lit de la Terra (en castellà i a l'inrevés). • **E:** Animal que fa por i fàstic, sobretot, a les dones. Institut de robòtica i informàtica industrial. • **F:** Natural d'un país asiàtic. Monosil·lab que van repetint alguns nens petits (a l'inrevés). • **G:** Marca d'indumentària per a ciclistes. Vocal que porta un punt. • **H:** Referent al cos humà.

LECTURES: L'ONA I EL SEU ANIVERSARI

Fa uns mesos vàrem tenir l'oportunitat de contactar amb l'Anna Garcia. L'Anna ha escrit un conte, que volem compartir amb tots els lectors de la revista i amb totes les persones vinculades amb el nostre entorn. Un conte genial, on la protagonista és una persona amb mobilitat reduïda, l'Ona.

És un conte que serveix per a petits i per a grans. Per als petits, perquè gaudiran amb ell, i aprendran coses noves, i per als grans, pares i mares, perquè amb aquesta eina poden educar els seus fills en la diversitat, en el fet de que totes les persones som diferents, i així, ja des de petits els nens normalitzin una situació que als adults ens costa tant normalitzar.

Hem pogut contactar amb l'Anna, i amb la seva família, per tal de copsar com ha anat aquest projecte del conte, com l'han fet realitat, com ha estat l'experiència..., de fet, fins i tot van venir a un dels nostres centres a presentar-ho en una xerrada on, molt amablement, van contestar un munt de preguntes.

Actualment estan dissenyant una pàgina web, i la podeu seguir al Facebook.

Aquí teniu les seves impressions i us engresquem a que compreu aquest conte, i el regaleu als vostres fills, nebots, néts, veïns..., els hi llegiu, i que sigui part de les joguines, i altres contes que tinguin.

Com se't va acudir la idea d'escriure un conte?

-Se'm va acudir fer el conte perquè els nens petits em miraven ja sigui pel pegat o bé per la cadira. Els nens són curiosos; els deixa petrificats la diversitat. En definitiva, fer-ho més "normal"...

Ha estat difícil tot el procés d'edició, de trobar els recursos i els contactes per poder publicar el conte?

- Vaig trigar 2 anys en fer-lo! Primer, escriure'l va ser fàcil i ràpid (ho tenia clar). I segon, triar l'il·lustrador i l'editorial vaig trigar més...Vaig conèixer en Joan (l'il·lustrador) gràcies a una amiga de la meva germana. I l'editorial va ser una recomanació d'una llibretera de contes infantils molt especial.

En poc temps heu fet diferents actes mediàtics, com la presentació del llibre, signar llibres a Sant Jordi, presentacions a entitats... com et sents?

- Em sento contenta i amb el deure d'explicar el conte a tothom! És una gran experiència: el reportatge de Tv3, les entrevistes als diaris, els actes a les escoles...M'ho passo bé!

MONÓLOGO

Hola de nuevo, lectores de la revista ASPACE! Como ya sabéis, esta revista la hacemos un grupo de paralíticos cerebrales, también conocidos como P.C. ¿Y sabéis cómo elaboramos la revista? ...Con P.C. ... Juas - Juas - Juas.

Dado que mi nivel de graciosísimo es tan pésimo, os continuare narrando mis vivencias. A menudo, cuando viajo a Madrid me suelen preguntar: ¿eres independiente?, y yo la verdad es que estoy un poquito cansado de esta pregunta. Como si tuviesen que clasificar a todos los catalanes.

Sabéis la típica frase que dicen las chicas de, "ese chico calladito esta mejor", pues yo soy uno de ellos. Veréis, en unas fiestas de Gracia me gustó una chica y empecé a mirarla y ella milagrosamente se fue acercando a mí. Cuando está delante de mí resulta que se me cae la cerveza a sus pies. En ese momento me quería morir, le hice un gesto de lo siento, dado que calladito estoy mejor, y me giré hacia mis amigos, al pasar un rato actué con normalidad. La chica, que era argentina, me dijo en la oreja "me mojaaste!" y le dije "me puse nervioso al ver que sos una chica tan linda". Antes que dijera la frase la chica se fue. Entonces grité "que sepas que estás discriminado a una persona con diversidad ética!"

Otro tema que llevo fatal es el de las chicas y salir de fiesta. Resulta que cuando voy a discotecas algunas chicas se me ponen a bailar delante mío, bien pegadas a mí y yo en lugar de seguirles el rollo me pongo a gesticular y a frotarme las manos y así claro, las chicas piensan, imira un depravado funcional! El problema es que ni calladito!!!

Tema aparte, el otro día fui a hacer un trámite en el ayuntamiento, y la que me atendía me iba haciendo preguntas. Todo iba bien, hasta que llegó la preguntita de "...usted con quien vive?" yo le dije "Solo" y entonces me reformuló la pregunta "Pero... el titular del piso debe ser otra persona, quien es?" Y le grité "Que soy INDEPENDIENTE SEÑORA!!!"

Para acabar os diré que no podéis imaginar como envidio al señor Stephen Hawking...¿ sabéis por qué se casó dos veces... o tres? Porque tenía un buen físico...

Escrit per **Víctor Herrero** // La Redacció

CRÍTICA DE CINE

· La teoría del todo

El día 29 de gener la redacció de la revista vàrem anar a veure la pel·lícula "La teoría del todo", basada en la vida del famós Stephen Howking.

En acabar, la primera impressió de tothom va ser positiva, d'una pel·lícula interessant, tanmateix una mica llarga (2 hores i escaig), que a través del fil argumental t'atrapa i et fa seguir atentament la història de la vida del protagonista, de l'Stephen Howking.

És evident la qualitat d'aquesta pel·lícula. Només cal veure les nominacions que va tenir en la darrera edició dels premis dels Òscars: millor pel·lícula, millor guió, millor actor i actriu, i millor banda sonora, que finalment es van traduir en un Òscar a millor actor per Eddie Redmayne, i en un dels majors èxits de l'actual temporada.

És una pel·lícula molt adequada per demostrar a la societat en general, amb quins valors hem d'afrontar el dia a dia les persones que com Stephen Howking, tenim algun tipus de dificultat.

Podem parlar de moltes coses, de la intel·ligència de la persona, de la capacitat d'adaptació, de l'atractiu humà, (capacitat d'establir relacions humanes en el seu entorn social), però volem ressaltar la perseverança i l'afany de superació, valors inherents en les persones del nostre entorn, i que cada dia els fan tirar endavant essent una realitat palpable.

Sense perseverança, i sense afany de superació ens quedem confinats a casa nostra, tanmateix, ens agrada assumir reptes i riscos.

Per acabar, també volíem ressaltar com en la pel·lícula es deixa constància d'una figura clau i cabdal en les nostres vides, la figura del cuidador, en el cas del Stephen Howking, la seva dona, en altres casos pares, famílies, suports....

Sovint, aquesta figura no és recompensada en relació a la seva implicació, i el sacrifici que això suposa, (personals, vitals, professionals...), aprofitem l'ocasió per reivindicar la figura del cuidador, ja siguin pares, famílies, parelles, o professionals, i donar les gràcies per tot. Gràcies.

DOBLE V DOBLE V DOBLE V

→ www.casaruralaccessible.es

En un entorn privilegiat trobem aquesta preciosa casa rural accessible a Moià. El seu nom ho diu tot, **“Entre roures”**. És una bona elecció tant per gaudir de la tranquil·litat i de la natura com per fer excursions a llocs d'interès. **El nivell d'accessibilitat és elevadíssim**. Cuidant fins a l'últim detall com podreu veure a la web.

→ www.turismeperatothom.com

Aquí teniu una proposta per les vacances per a l'any que ve, ja que segurament, les d'aquest any ja les tindreu organitzades, reservades, pagades i probablement fetes. En aquesta pàgina podreu trobar informació sobre museus adaptats, platges accessibles, visites guiades, agències, destinacions, transports... Tot el que necessita un cul inquiet que gaudeix de fer turisme.

→ www.merce.bcn.cat/ca/noticies

Al setembre, com cada any són les festes de la Mercè. Aquest any és un atractiu pont de quatre dies, ja que el 24 és dijous. En aquesta web trobareu notícies i podreu estar informats del dia a dia, i de tots els esdeveniments que es faran a la ciutat. És una bona oportunitat de gaudir de l'ambient festiu de la ciutat, amb activitats per a totes les edats, per a tots els gustos, i per a tothom.

→ www.inclusivecircuits.net

En aquesta web trobareu recorreguts per la natura adaptats a tothom, senyalitzats de manera permanent a diferents ciutats i pobles. Són circuits que ens permeten fer esport a l'aire lliure i on pot participar tothom. També, en aquesta web trobareu convocatòries de curses on passar una bona estona, conèixer gent, i gaudir de la natura.

CRIDAT A FILES

Corria principis d'estiu del 82, quan em van acridar a files. Jo em vaig quedar espaverrat: havia d'anar a complir el deure patriòtica mb les meves condicions físiques tan excel·lents i esplendoroses...

Per situar-nos, jo estava en el centre Pilot d'ASPACE fent els meus estudis de bàsica i les rehabilitacions preestablertes. Era un poc eixelebrat i revolucionari i no estava per aquestes qüestions militars.

Al poble els meus familiars em van avisar que havien vingut a casa perquè havia de presentar-me a fer el servei militar i jo havia desobeït l'ordre en no fer cas de la carta que m'havia arribat. No trobant-me a casa, em van declarar pròfug durant tres dies, fins que els meus pares em van obligar a presentar-m'hi.

Tot seguit relatarem aquell fet surrealista, d'un matí d'estiu, en que vaig anar al quarter del carrer Wellington a prop de la Ciutadella.

La primera impressió impactant va ser aquella estesa de "petates" i vailets confosos i atemorits. Per arribar al despatx del capità mèdic hi havia una immensa escalinata i una veu enèrgica que va dir "Antonio Molina Vall-Llobera". Amb l'evidència que jo no podia pujar aquell fotimer d'esglaons, vaig fer-ho saber.

El saberut capità va dir "cuatro de la guardia" i em van aixecar amb la cadira, quatre soldadets que semblava una estàtua de la processó de setmana santa. I em van elevar bajo palio fins al despatx.

Ves per on la sorpresa quan el capità em veié amb estupefacció. "¿Antonio Molina?" Jo vaig dir "sí", cosa que em sembla que havia de dir "presente".

Va apuntar ràpidament quatre coses i va exclamar als que m'havien pujat: "inútiles, ¿cómo me habéis subido a esta persona tan hecha polvo?" Els altres van contestar, "usted lo ha ordenado, capitán" i amb una mirada circumspecte va dir "Bueno, bueno..." i va ordenar que em tornessin a baixar. L'operació de baixada va ser igual de surrealista, semblava una pel·lícula de Fellini. Quan vaig acabar de baixar al terra, els soldats amarats de suor, en veu baixa, es cagaven en la mare que va parir el capità i a la vegada reien.

Jo estava empenyat i indignat d'haver de passar per tota aquesta pantomima.

Després, quan ho veig amb anys de reflexió i veient-ho en perspectiva, quan explico aquesta batalleta, jo i tothom ens fotem un fart de riure, li veig la part positiva a la qüestió i ho entomo com un fet normalitzador. Li agraeixo molt al capità aquell, del que no recordo el nom, que no hagi pogut passar el tràngol d'anar a la mili i complir amb el meu deure patriòtic del servei militar.

IMPRESSIÓ RESPONSABLE

SI VOLS QUE LA **TEVA EMPRESA**
SIGUI **SOCIALMENT RESPONSABLE**
TREBALLA AMB NOSALTRES
OFERIM TOT EL QUE NECESSITES

IMPRESSIÓ
DIGITAL

MAILINGS I
MANIPULATS

SERVEIS
DE SECRETARIA

ESTUDI
DE DISSENY

ASPACET

Centre Especial de Treball

ASPACET el Centre Especial de Treball d'ASPACE Barcelona, és una iniciativa social que té com a objectiu formar i integrar laboralment persones amb paràlisi cerebral i altres patologies del desenvolupament en els diferents àmbits de treball.

connexió

ORGANITZA

CONNEXIÓ ORGANITZA:

Concurs de dibuix

Amb ànim d'**APROPAR-NOS AL PÚBLIC INFANTIL**, i de donar una excusa als pares o familiars d'usuaris, treballadors, coneguts... que vulguin **CONCIENCIAR** els seus fills en conceptes com diversitat i inclusió, en el fet de que totes les persones amb o sense dificultats tenen cabuda en la societat i sobretot en els nostres entorns més propers, **VOLEM CONVIDAR-VOS** a totes les persones a invertir part del vostre temps explicant justament això als vostres fills, i que participin fent un **DIBUIX** intentant plasmar: normalitat, inclusió, diversitat...

La mirada dels nens és una mirada innocent, encara sense prejudicis. Són espontanis, inquets, curiosos. Ells sí que normalitzen les coses amb naturalitat. Els seus dibuixos són sincers, com aquest per exemple.

Només cal un foli i ganes de passar una bona estona. Escanegeu el dibuix o feu una foto i envieu-la a **connexio@aspace.cat**

És un concurs molt accessible, tots els nens poden participar, no importen les edats, i tots tenen premi... exposarem els vostres dibuixos a la propera revista.

